

NORA
ROBERTS
SLEUTEL
TOT HET
LICHT

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 2003 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Key of Light*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0018 3
NUR 302
Eerste druk oktober 2017

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

De storm raasde over de bergen, stortte slagregens uit die de grond geselden met het schelle gekletter van metaal op steen. Bliksemflitsen schoten naar de aarde, nijdig artillerievuur dat boven de donderslagen van onweer uit knetterde.

Er hing een boosaardig soort genoeg in de lucht, een explosief mengsel van drift en wrok dat oerkrachten losmaakte.

Het sloot perfect aan bij Malory Price' humeur.

Had ze zich niet afgevraagd wat er nog meer mis kon gaan? In antwoord op die moedeloze, en volkomen retorische vraag, liet Moeder Natuur haar nu – in al haar razernij – zien hoe erg het precies kon worden.

Er klonk een onheilspellend geratel ergens in het dashboard van haar leuke, kleine Mazdaatje, waar ze nog negentien termijnen van af moest lossen. Om die aflossingen te kunnen betalen, moest ze haar baan behouden.

Ze haatte haar baan.

Dat stond niet in het Malory Price Levensplan, dat ze op achtjarige leeftijd in grote lijnen was begonnen uit te zetten. Twintig jaar later waren die grote lijnen uitgewerkt tot een gedetailleerde en gestructureerde checklist, compleet met kopjes, subkopjes en verwijzingen. Op de eerste dag van elk jaar werkte ze het plan nauwkeurig bij.

Ze hoorde van haar werk te hóúden. Dat stond er, zwart op wit, onder het kopje *Carrière*.

Ze werkte al zeven jaar in *The Gallery*, waarvan de laatste drie als manager – wat dat betreft lag ze overigens precies op schema – en ze had er ook van gehouden. Ze werd er omringd door kunst en had zo goed als de vrije hand in de inrichting, de aankopen, de promotie en de organisatie van exposities en evenementen.

Feit was dat ze The Gallery was gaan beschouwen als haar eigen zaak, en ze wist maar al te goed dat de rest van het personeel, de klanten, de kunstenaars en artistiekelingen er net zo over dachten.

James P. Horace mocht dan eigenaar zijn van de kleine, stijlvolle galerie, hij stelde Malory's beslissingen nooit ter discussie, en tijdens zijn steeds zeldzamer wordende bezoeken complimenteerde hij haar steevast met de aankopen, de uitstraling en de verkoopcijfers.

Het was perfect, precies wat Malory voor ogen had gehad met haar leven. Want, als het niet perfect was, wat voor zin had het dan?

Alles was echter veranderd toen James zijn drieënvijftig jaar durende, aangename vrijgezellenbestaan opgaf en besloot met een jonge, sexy vrouw te trouwen. Een vrouw, dacht Malory met haar staalblauwe ogen kwaad toegeknepen, die had besloten van The Gallery haar persoonlijke speeltje te maken.

Het deed er niet toe dat de kersverse Mrs. Horace helemaal niets wist van kunst, zakendoen, pr of leidinggeven. James aanbad zijn Pamela, en Malory's droombaan was een dagelijks terugkerende nachtmerrie geworden.

Maar ze had zich niet laten kennen, dacht Malory, in het duister turend door haar natte voorruit. Ze had haar strategie bepaald: ze zou gewoon wachten tot Pamela er genoeg van had. Ze zou kalm en beheerst blijven tot dit vervelende hobbeltje was genomen en de weg weer geëffend was.

Die geniale strategie kon nu bij het grofvuil. Ze was uit haar slof geschoten toen Pamela haar opdracht om glazen objecten op een bepaalde manier uit te stallen, overruledde en van de perfect en prachtig ingerichte galerie een bende maakte met prullen en spuuglelijke lappen.

Ze kon best iets hebben, vond Malory zelf, maar in haar eigen wereldje zo met wansmaak geconfronteerd te worden ging haar te ver.

Maar ja, zo kwaad worden op de vrouw van de eigenaar was niet handig als je je baan wilde houden. Met name als daarbij de woorden 'stekeblinde, onbenullige bimbo' werden gebezigd.

Een bliksemflits spleet de hemel open boven een heuvel verderop, en Malory kromp ineen, zowel van de herinnering aan haar driftbui als van de flits. Een enorme uitglijder van haar, waaruit maar weer eens bleek wat er gebeurde als je toegaf aan driftbuien en opwellingen.

Tot overmaat van ramp had ze ook nog koffie gemorst op Pamela's Escada-pakje. Maar dat was een ongelukje.

Min of meer.

Hoe graag James haar ook mocht, Malory wist dat haar bron van inkomsten aan een zijden draadje hing. En wanneer dat draadje brak, was ze aan de goden overgeleverd. In een mooi, pittoresk plaatsje als Pleasant Valley struikelde je niet bepaald over de kunstgalerieën. Ze zou of op zoek moeten naar werk in een andere branche als noodoplossing of ze zou moeten verhuizen.

Geen van beide opties sprak haar aan.

Ze was verknocht aan Pleasant Valley, verknocht aan het uitzicht op de bergen van West-Pennsylvania. Ze hield van de gemoedelijke sfeer, de mix van schilderachtig en modern. Het was aantrekkelijk voor toeristen, en de inwoners van het nabijgelegen Pittsburgh kwamen er graag voor een spontaan weekendje weg.

Zelfs toen ze als kind opgroeide in een voorstad van Pittsburgh, was Pleasant Valley al precies het soort plaatsje waar ze zichzelf later zag wonen. Ze was weg van de heuvels met hun schaduwen en structuren, de keurige straatjes van het plaatsje in de vallei, de overzichtelijkheid en het rustige tempo, de vriendelijkheid van de bewoners.

Het besluit om zichzelf op een dag te omhullen met de warme deken die Pleasant Valley was, nam ze toen ze veertien was en er een lang weekend doorbracht met haar ouders.

En toen ze die lang vervlogen herfst door The Gallery had geslenterd, had ze zich direct voorgenomen dat ze daar op een dag een rol zou spelen.

Uiteraard had ze destijds gedacht dat haar schilderijen er zouden hangen, maar dat was één onderdeel van haar checklist dat ze had

moeten doorstrepen in plaats van afvinken zodra het doel bereikt was.

Ze zou nooit kunstenaar worden. Maar ze moest bezig zijn met en omringd worden door kunst, dat was een levensbehoefte.

Toch wilde ze niet terugverhuizen naar de stad. Ze wilde haar beeldschone, ruime woning vlakbij The Gallery houden, met het uitzicht op de Appalachen, de krakende oude vloeren en de muren die ze had volgehangen met zorgvuldig geselecteerde kunstwerken.

Maar de kans daarop zag ze somber in – het weer buiten gaf een prima indruk van hoe somber precies.

Ze was niet verstandig met haar geld omgesprongen, verzuchtte Malory. Ze zag er het nut niet van in om het bij een of andere bank te laten staan, terwijl het omgezet kon worden in iets beeldschoons om naar te kijken of te dragen. Totdat het werd besteed, was geld niets meer dan papier. Malory had de neiging om er heel wat papier doorheen te jagen.

Ze stond rood bij de bank – alweer – en ze had de limiet op haar creditcards bereikt. Maar, hield ze zichzelf voor, ze had een fabelachtige garderobe. En het begin van een zeer indrukwekkende kunstcollectie. Die ze zou moeten verkopen, stuk voor stuk en hoogstwaarschijnlijk met verlies, om een dak boven haar hoofd te houden als Pamela haar zou ontslaan.

Maar misschien dat deze avond haar wat extra tijd en goodwill op zou leveren. Ze had geen zin gehad om naar de cocktailparty op Warrior's Peak te gaan; een bizarre naam voor een spookachtig oud gebouw, dacht ze. Op elk ander moment zou ze dolblij zijn geweest met de kans om het imposante oude huis zo hoog op de bergrug van binnen te zien, en om in contact te komen met mensen die kunst wellicht een warm hart toedroegen.

De uitnodiging was wel eigenaardig – geschreven in een sierlijk handschrift op zwaar perkamentkleurig papier, met een fraaie gouden sleutel als logo in plaats van een briefhoofd. Hoewel hij nu in haar handtasje zat tezamen met haar poederdoos, lippenstift, mobieltje,

bril, pen, visitekaartjes en tien dollar, kon Malory zich de tekst nog letterlijk herinneren.

U bent van harte uitgenodigd
voor cocktails en conversatie
4 september, 20.00 uur
Warrior's Peak
U bent de sleutel. Het slot wacht.

Hoe raar was dat, mijmerde Malory, en ze zette zich schrap toen de auto door een plotselinge windvlaag begon te slingeren. Aangezien het lot haar de laatste tijd zo ongunstig gezind was, was het vast een opzette voor een piramidespel.

Het huis had jarenlang leeggestaan. Ze wist dat het onlangs was verkocht, maar verder was er niet veel bekend. Een organisatie die Triad heette, had het gekocht, herinnerde ze zich. Ze nam aan dat het een of andere onderneming was die het pand wilde verbouwen tot hotel of exclusief resort.

Waarmee niet was verklaard waarom ze de manager van The Gallery hadden uitgenodigd, maar niet de eigenaar en zijn bemoeizuchtige vrouw. Pamela was behoorlijk gepikeerd geweest over het feit dat zij gepasseerd werden – dus dat was in elk geval iets.

Desondanks had Malory het avondje het liefst laten schieten. Ze had geen date – ook zo'n aspect van haar leven dat momenteel niet lekker liep – en in haar eentje de bergen in rijden naar een huis uit een horrorfilm op grond van een uitnodiging waar ze de kriebels van kreeg, stond niet op haar lijstje van leuke dingen om te doen midden in de werkweek.

Er had niet eens een naam of een nummer op gestaan voor een reactie. En dat, vond ze, was arrogant en ongemanierd. De uitnodiging negeren zou even arrogant en ongemanierd zijn geweest, maar James had de envelop op haar bureau zien liggen. Hij was zo enthousiast ge-

weest, zo in zijn nopjes bij het idee dat ze erheen ging, en had erop aangedrongen dat ze het interieur van het huis tot in detail aan hem beschreef. En hij had haar erop gewezen dat als ze de naam van The Gallery af en toe discreet kon laten vallen in het gesprek, dat de zaken ten goede zou komen.

Als ze een paar nieuwe klanten kon binnenhalen, zouden het Escada-ongelukje en de bimbo-opmerking haar wel eens vergeven kunnen worden.

Haar auto ploegde ronkend omhoog over het smaller wordende weggetje dat door het dichte, donkere bos liep. Ze had deze heuvels en bossen altijd gezien als iets wat haar lieflijke vallei een soort Sleepy Hollow-sfeertje gaf. Maar op dit moment, met de wind en regen en duisternis, hadden de minder vredige aspecten van die oude legende iets te veel de overhand naar haar smaak.

Als dat geratel in haar dashboard echt foute boel was, dan kon ze wel eens met pech langs de kant van de weg komen te staan. Ineengedoken in de auto zou ze dan moeten luisteren naar het gehuil van de storm en de striemende regen, zich ruiters zonder hoofd inbeeldend, tot de sleepwagen, die ze zich niet kon veroorloven, zou komen.

Dus zat er maar één ding op: geen pech krijgen.

Ze meende af en toe licht te zien schijnen door de regen en bomen, maar al stonden haar ruitenwissers in de hoogste stand, nog waren ze amper in staat de stortregen weg te wissen.

Bij de volgende knetterende bliksem en harde donderslag greep ze het stuur steviger beet. Net als ieder ander kon ze een goede onvervalste storm wel waarderen, maar dan liever ergens binnen – maakte niet uit waar – met een goed glas wijn.

Het kon niet ver meer zijn. Hoelang kon een weg omhoog lopen voordat die wel naar beneden moest duiken aan de andere kant van de berg? Ze wist dat Warrior's Peak boven op de bergrug stond, wakend over de vallei beneden. Of de vallei dominerend, afhankelijk van hoe je het bekeek.

Ze was al kilometers lang geen andere auto tegengekomen. Wat maar weer eens aantoonde dat niemand met een beetje gezond verstand de weg op ging in dit hondenweer, dacht ze.

De weg splitste zich, en de bocht naar rechts liep tussen enorme stenen pilaren door. Malory nam gas terug, gaapte naar de levensgrote krijgers die op de pilaren stonden. Het kon aan de storm liggen, het donker, of haar eigen nerveuze stemming, maar ze leken eerder levensrecht dan van steen, met haar dat om hun strijdlustige gezichten wapperde, hun handen om de handvatten van hun zwaarden geklemd. In het flikkerende licht van een bliksemflits kon ze bijna spierbundels zien opzwellen in hun armen.

Ze moest zich bedwingen om niet uit de auto te stappen om ze beter te bekijken. Maar bij de koude rilling die over haar rug liep toen ze door de openstaande ijzeren poort reed, wierp ze nog slechts een blik omhoog naar de krijgers, evenzeer vervuld van onbehagen als van bewondering voor de techniek van de beeldhouwer.

Het volgende moment trapte ze boven op de rem en slipte op het grind van de oprijlaan. Het hart klopte haar in de keel toen ze naar het indrukwekkende hert staarde dat hooghartig pal voor haar bumper stond, met de grillige, excentrieke lijnen van het huis achter zich.

Heel even zag ze het hert ook voor een beeld aan, hoewel ze niet zou weten waarom een weldenkend persoon een beeld midden op de oprijlaan zou neerzetten. Aan de andere kant leek weldenkend niet de meest voor de hand liggende omschrijving voor iemand die ervoor koos in het huis op de bergrug te wonen.

De ogen van het hert glansden, een fel saffierblauw in het licht van haar koplampen, en zijn kop met het immense gewei draaide iets opzij. Majestueus, dacht Malory gebiologeerd. Regen stroomde over zijn vacht, en bij de volgende bliksemflits leek die vacht zo wit als de maan.

Hij staarde haar aan, maar er was geen spoor van angst, geen zweem van verbazing in de glanzende ogen te bespeuren. Wel, als zoiets al

mogelijk was, een soort geamuseerde minzaamheid. Toen liep hij doodkalm weg, door het regengordijn, de mistflarden, en was verdwenen.

‘Wauw.’ Ze liet haar ingehouden adem ontsnappen, huiverde in de warmte van haar auto. ‘En nog een keer wauw,’ mompelde ze, starend naar het huis.

Ze had er foto’s van gezien, en schilderijen. Ze had het silhouet gezien, op de bergrug uittorend boven de vallei. Maar het van dichtbij te zien in een woedende storm was heel wat anders.

Iets wat het midden hield tussen een kasteel, een fort en een spookhuis, constateerde ze.

Het was van steen zo zwart als lava, met uitsteeksels en torens, spitzen en kantelen naast en op elkaar alsof een heel vernuftig, heel stout kind zich had uitgeleefd in de bouw ervan. Tegen dat van de regen glimmende zwart straalden lange smalle ramen, misschien wel een paar honderd, allemaal warm licht uit.

Hier woonde iemand die zich geen zorgen maakte om zijn elektriciteitsrekening.

Nevel hing om de voet van het gebouw, als een slotgracht van mist.

In de daaropvolgende bliksemflits ving ze een glimp op van een wit vaandel met een gouden sleutel, dat woest wapperde op een van de hoogste torenspitsen.

Voetstaps reed ze verder. Waterspuwers hurkten langs de muren, bogen over de dakranden. Regenwater gutste uit hun grijnzende monden, stroomde uit gekromde handen, terwijl ze grijnslachend op haar neerkeken.

Ze stopte voor de stenen treden van een brede entree en overwoog, bloedserieus, haar auto te keren en de storm weer in te rijden.

Ze maakte zichzelf uit voor lafaard, voor kinderachtige dwaas. Ze vroeg zich af sinds wanneer ze niet meer te porren was voor een avontuur of een feestje.

De inwendige tirade werkte zo goed dat ze even later haar vingers

om de deurhendel had gelegd. Bij de roffel op haar raampje ontsnapte haar een gil.

Het broodmagere witte gezicht dat vanonder een zwarte kap naar binnen tuurde, deed de gil overgaan in een soort ademloze jammerklacht.

Waterspuwers komen niet tot leven, verzekerde ze zichzelf, de woorden als een mantra herhalend in haar hoofd, terwijl ze het raampje behoedzaam een paar centimeter liet zakken.

‘Welkom op Warrior’s Peak.’ Zijn stem bulderde boven de regen uit, en zijn vriendelijke glimlach ontblootte een hele rij tanden. ‘Als u uw sleutel in de auto laat zitten, *miss*, dan zet ik hem voor u weg.’

Voordat ze kon bedenken om het knopje naar beneden te slaan, had hij haar portier geopend. Hij hield de wind en regen tegen met zijn lichaam, en met de allergrootste paraplu die ze ooit had gezien.

‘Ik zal u droog en wel naar de deur brengen.’

Wat voor accent was dat? Engels? Iers? Schots?

‘Dank u.’ Ze wilde uitstappen, voelde dat ze werd tegengehouden. Paniek sloeg om in gène toen ze besepte dat ze haar gordel nog om had.

Eenmaal bevrijd dook ze onder de paraplu en probeerde ze haar ademhaling onder controle te krijgen, terwijl hij haar naar de dubbele voordeur begeleidde. De deuren waren breed genoeg om een vrachtwagen door te laten, en voorzien van matzilveren deurkloppers – formaat serveerschaal – in de vorm van drakenkoppen.

Leuke ontvangst, dacht Malory een fractie voordat een van de deuren openging, en licht en warmte naar buiten stroomden.

De vrouw had een prachtige bos steil, vlammend rood haar, dat om een lelieblank gezicht met volmaakte lijnen en trekken viel. Haar groene ogen schitterden alsof ze een binnenpretje had. Ze was lang en slank, gekleed in een lange jurk van soepel vallend zwart. Een zilveren amulet met een grote heldere steen hing tussen haar borsten.

Haar lippen, even rood als haar haren, krulden toen ze een hand uitstak die fonkelde van de ringen.

Ze leek zo weggestapt uit een heel sexy sprookje, dacht Malory.

‘Miss Price. Welkom. Wat een enerverende storm, maar beangstigend om in te rijden, denk ik zo. Kom binnen.’

De hand was warm en krachtig, en hield die van Malory stevig vast toen de vrouw haar de hal in trok.

Het licht werd verspreid door een kroonluchter van kristal zo raffijn dat het wel gesponnen suiker leek, fonkelend tussen het gebogen en gedraaide zilver.

Op de vloer lag een mozaïek, een afbeelding van de krijgers bij de poort en zo te zien een aantal mythologische figuren. Ze kon niet op haar hurken gaan zitten om het te bestuderen, zoals ze graag had gewild, en ze moest al moeite doen om een orgastische kreun in te slikken bij de schilderijen die muren met de kleur van gesmolten boter sierden.

‘Ik ben zo blij dat u vanavond onze gast bent,’ ging de vrouw verder. ‘Ik ben Rowena. Kom verder, dan breng ik u naar de salon. Daar brandt een heerlijk vuur. Het is nog vroeg in het jaar, maar met de storm leek een haardvuur op zijn plaats. Was het lastig hierheen te rijden?’

‘Een uitdaging. Miss –’

‘Rowena. Zeg maar Rowena.’

‘Rowena. Ik vroeg me af of ik me misschien even zou kunnen opfrissen voordat ik me onder de andere gasten begeef?’

‘Natuurlijk. Damestoilet.’ Ze gebaarde naar een deur onder de brede, sierlijk gebogen trap. ‘De salon is de eerste deur rechts. Doe maar rustig aan.’

‘Dank je.’ Malory glipte naar binnen en concludeerde meteen dat ‘damestoilet’ een understatement was voor de luxueuze, riante ruimte.

Een handjevol kaarsen op het marmeren blad verspreidde licht en geur. Bordeauxrode handdoeken afgezet met roomwit kant hingen naast de royale wastafel. De gouden kraan, in de vorm van een zwaan, blonk haar tegemoet.

Hier toonde de mozaïekvloer een meermin die op een rots zat en

glimlachend over een azuurblauwe zee uitkeek, terwijl ze haar vlam-
mend rode haren kamde.

Dit keer, na te hebben gecontroleerd dat ze de deur op slot had ge-
daan, liet Malory zich wel op haar hurken zakken om het vakman-
schap te bestuderen.

Prachtig, dacht ze, met haar vingers over de tegelblokjes strijkend.
Oud, geen twijfel over mogelijk, en meesterlijk uitgevoerd.

Bestond er iets ontzagwekkenders dan de gave om schoonheid te
creëren?

Ze kwam overeind, waste haar handen met zeep die vaag naar roze-
marijn rook. Ze nam een momentje om de verzameling Waterhouse
nimfen en sirenen aan de wanden te bewonderen voordat ze haar poe-
derdoos tevoorschijn haalde.

Aan haar haar kon ze weinig doen. Hoewel ze het in haar nek had
vastgezet met een met strassteentjes versierde clip, had de storm haar
goudblonde krullen in een warrige coupe geblazen. Het was een look,
dacht ze, terwijl ze haar neus poederde. Het had iets artistiekerigs en
nonchalants. Niet elegant zoals de roodharige dame, maar het kon er
wel mee door. Ze werkte haar lippenstift bij, blij dat het zachtroze een
goede investering was gebleken. Subtiel werkte het best bij haar lichte
teint.

Voor het broekpak had ze te veel betaald. Uiteraard. Maar een
vrouw had recht op een paar zwaktes, prentte ze zichzelf in, en ze
streek de smalle satijnen revers recht. Trouwens, het leiblauw deed
haar ogen goed uitkomen, en de strakke snit gaf het geheel een profes-
sionele en elegante uitstraling. Ze deed haar tas dicht, hief haar kin op.

‘Oké, Mal, laten we eens wat klanten gaan werven.’

Ze stapte naar buiten, dwong zichzelf niet op haar tenen terug te
sluipen naar de hal om zich te vergapen aan de schilderijen.

Haar hakken klikten kordaat op de tegelvloer. Een geluid waar ze
altijd een kick van kreeg. Krachtig. Vrouwelijk.

En toen ze door de eerste boog aan haar rechterhand stapte, ont-

snapte de bewonderende kreet haar voordat ze die kon tegenhouden.

Zoiets had ze nog nooit gezien, in of buiten een museum. Antieke meubels met zoveel zorg onderhouden dat het hout blonk als spiegelglas; de warme, intense kleuren die de flair van een kunstenaar weer spiegelden; vloerkleden, kussens en gordijnen die evengoed kunstvormen waren als de schilderijen en beelden. In de muur tegenover haar zat een open haard waarin ze met gespreide armen zou kunnen staan. Omhuld door een schouw van malachiet lag een stapel enorme houtblokken, waaruit rode en gouden vuurtongen knappend omhooglikten.

Dit was de perfecte setting voor een vrouw die rechtstreeks uit een sprookje leek te zijn gestapt.

Hier wilde ze uren doorbrengen, zich verliezen in die schitterende ruimte van licht en kleur. Vergeten was de vrouw die met een onbehaaglijk gevoel in de regen in haar auto had gezeten.

‘Het duurde vijf minuten tot mijn ogen niet meer uit hun kassen puilden nadat ik hier naar binnen was gelopen.’

Malory schrok op, draaide zich vervolgens om en staaarde naar de vrouw die voor een van de zijramen stond.

Dit was een brunette, met dik bruin haar dat in een hippe boblijn halverwege haar kaaklijn en schouders viel. Ze was wel vijftien centimeter langer dan Malory’s bescheiden een meter zestig, en had de weelderige rondingen die bij haar lengte pasten. Beide werden geaccentueerd door een nauwsluitende zwarte broek en een knielang jasje over een strakke, witte top.

Ze hield een champagneflûte in de ene hand en stak de andere uit toen ze op haar afliep. Malory zag dat haar ogen donkerbruin en direct waren. Haar neus was recht en smal, haar mond breed en onopge maakt. In haar wangen werden heel even kuiltjes zichtbaar toen ze glimlachte.

‘Ik ben Dana. Dana Steele.’

‘Malory Price. Aangenaam. Te gek jasje.’

‘Dank je. Het was een hele opluchting dat ik jou aan zag komen rijden. Je kijkt je ogen uit hier, maar ik kreeg er een beetje de kriebels van om in mijn eentje rond te darren. Het is bijna kwart over.’ Ze tikte op de wijzerplaat van haar horloge. ‘Je zou denken dat er inmiddels wel wat meer gasten zouden zijn.’

‘Waar is de vrouw die me binnenliet? Rowena?’

Met getuite lippen blikte Dana richting de deuropening. ‘Ze zweeft in en uit, bloedmooi en mysterieus. Ik heb begrepen dat onze gastheer zo dadelijk komt.’

‘Wie is onze gastheer?’

‘Weet jij het, weet ik het. Heb ik jou niet eerder gezien?’ vroeg Dana. ‘In de Valley?’

‘Zou best kunnen. Ik ben manager in The Gallery.’ Nog wel, dacht ze er meteen achteraan.

‘Ach, natuurlijk. Ik ben naar een paar exposities daar geweest. En soms loop ik even binnen om hebbertig rond te kijken. Ik werk in de bibliotheek. Op de afdeling naslagwerken.’

Allebei draaiden ze zich om toen Rowena binnen kwam lopen. Hoewel zweven inderdaad een betere omschrijving was, dacht Malory.

‘Ik zie dat u kennis hebt gemaakt. Heel fijn. Wat kan ik voor u inschenken, Miss Price?’

‘Hetzelfde als zij, graag.’

‘Perfect.’ Ze was nog niet uitgesproken of er kwam een dienstmeisje in uniform binnen met twee flûtes op een zilveren dienblad. ‘Er staan hapjes, dus tast gerust toe en maak het u makkelijk.’

‘Ik hoop dat het weer uw andere gasten niet verhindert,’ gooide Dana een balletje op.

Rowena glimlachte slechts. ‘Ik ben ervan overtuigd dat iedereen die verwacht wordt, er zo dadelijk is. Als u me nog een momentje wilt excuseren.’

‘Oké, dit is gewoon raar.’ Dana koos lukraak een toastje, ontdekte dat er kreeftenmousse op zat. ‘Verrukkelijk, maar raar.’

‘Fascinerend.’ Malory nam een slokje champagne en liet haar vingers over een bronzen beeldje van een rustende elf gaan.

‘Ik snap nog steeds niet waarom ik een uitnodiging heb gekregen.’ Omdat ze er toch stonden, en zij ook, probeerde Dana nog een toastje. ‘Niemand anders in de bibliotheek heeft er een gehad. Niemand die ik ken, trouwens. Ik begin zo langzamerhand te wensen dat ik mijn broer toch had overgehaald met me mee te gaan. Hij heeft een goeie bullshitbarometer.’

Malory moest grinniken. ‘Je klinkt niet als de bibliothecaressen die ik in mijn leven ben tegengekomen. Zo zie je er ook niet uit.’

‘Ik heb al mijn Laura Ashley tien jaar geleden verbrand.’ Dana haalde haar schouders even op. Rusteloos, hard op weg geïrriteerd te raken, tikte ze met haar vingers tegen de kristallen flûte. ‘Ik geef dit nog een minuutje of tien, dan hou ik het voor gezien.’

‘Als jij gaat, ga ik ook. Met die storm rijd ik liever achter iemand anders aan, terug naar de vallei.’

‘Zeg dat.’ Dana keek fronsend naar het raam, zag de regen tegen het glas slaan. ‘Rotavond. En het was al een ongelooflijke rotdag. In dit beestenweer helemaal hierheen en weer terug rijden voor een paar glaasjes wijn en wat hapjes, is wel zo ongeveer de druppel.’

‘Bij jou ook?’ Malory slenterde naar een prachtig schilderij van een gemaskerd bal. Het deed haar aan Parijs denken, hoewel ze daar, behalve in haar dromen, nog nooit was geweest. ‘Ik ben hier vanavond alleen maar in de hoop om wat contacten te leggen voor The Gallery. Om mijn baan veilig te stellen,’ voegde ze eraan toe, ironisch haar glas heffend. ‘Want die staat momenteel ernstig op de tocht.’

‘Die van mij ook. Dankzij een combinatie van bezuinigingen en vriendjespolitiek werd mijn functie “aangepast”, mijn uren gekort tot vijftientig per week. Hoe moet ik daar in godsnaam van rondkomen? En mijn huisbaas heeft net aangekondigd dat mijn huur volgende maand wordt verhoogd.’

‘Er rammelt iets in mijn auto, en ik heb het potje voor auto-onderhoud uitgegeven aan deze schoenen.’

Dana keek naar beneden, tuitte haar lippen. ‘Beeldige schoenen. Mijn computer is vanochtend gecrasht.’

Ze begon er lol in te krijgen, dus wendde Malory zich van het schilderij af en trok een wenkbrauw op naar Dana. ‘Ik heb de kersverse echtgenote van mijn baas een bimbo genoemd en daarna latte over haar designpakje gemorst.’

‘Oké, jij wint.’ Sportief als ze was, stapte Dana op Malory af en klonk met haar. ‘Wat zeg je ervan om de godin uit Wales eens op te snorren en uit te zoeken wat hier gaande is?’

‘Is dat wat het accent is? Welsh?’

‘Prachtig, vind je niet? Maar hoe het ook zij, ik vind...’ Haar stem stierf weg toen ze dat onmiskenbare geklikklak van hoge hakken op tegels hoorden.

Het eerste wat Malory opviel, was het haar. Het was zwart en kort, met een dikke pony zo kaarsrecht geknipt dat er wel eens een liniaal aan te pas had kunnen komen. De goudbruine ogen daaronder waren groot en amandelvormig, deden haar aan Waterhouse en zijn elfen denken. Ze had een hartvormig gezicht met blosjes die van opwinding, zenuwen of steengoede make-up konden zijn.

Gezien de manier waarop haar vingers aan haar zwarte tasje frunikten, hield Malory het op zenuwen.

Ze was in het rood, knalrood – een kort jurkje dat als een tweede huid om haar slanke, vrouwelijke figuurtje sloot en een paar fantastische benen liet zien. De hakken die over de tegelvloer hadden geklikklakt, waren zeker tien centimeter hoog en scherp als stiletto’s.

‘Hallo.’ Haar stem was licht hees, en haar blik schoot meteen door de kamer. ‘Eh... ze zei dat ik hier naar binnen moest gaan.’

‘Kom erbij. Dit is het feestje, of wat er voor door moet gaan. Dana Steele, en mijn al even verbijsterde medefeestganger vanavond, Malory Price.’

‘Ik ben Zoe. McCourt.’ Ze deed nog een behoedzame stap de kamer in, alsof ze er rekening mee hield dat iemand tegen haar zou zeggen dat er een vergissing in het spel was en haar er weer uit zou gooien. ‘Jeminee. Dit huis, het lijkt wel een film. Het is eh... heel mooi en zo, maar ik verwacht de hele tijd dat die enge vent in het smokingjasje binnenkomt.’

‘Vincent Price? Geen familie,’ zei Malory met een grijns. ‘Ik neem aan dat jij net zomin weet wat dit voor moet stellen als wij.’

‘Nee. Ik denk dat mijn uitnodiging een vergissing is, maar...’ Ze onderbrak zichzelf, zette grote ogen op toen een bediende binnenkwam met een flûte op een dienblad. ‘Eh... bedankt.’ Voorzichtig pakte ze het kristallen glas, keek vervolgens glimlachend naar de mousserende wijn. ‘Champagne. Het móét een vergissing zijn. Maar ik kon de kans niet laten schieten. Waar zijn alle anderen?’

‘Goeie vraag.’ Met een schuin hoofd keek Dana vriendelijk en gemuseerd toe, terwijl Zoe van de champagne nipte. ‘Kom je uit de Valley?’

‘Ja. Althans, ik woon er een paar jaar.’

‘Drie van de drie,’ mompelde Malory. ‘Ken je nog iemand die voor vanavond is uitgenodigd?’

‘Nee. Ik heb zelfs rondgevraagd, wat waarschijnlijk de reden is dat ik vandaag ben ontslagen. Die hapjes, mogen we daar gewoon van nemen?’

‘Je bent ontslagen?’ Malory wisselde een blik met Dana. ‘Drie van de drie.’

‘Carly, de eigenaresse van de salon waar ik werk. Werkte,’ verbeterde Zoe zichzelf, en ze liep naar een blad met hapjes. ‘Ze hoorde me erover praten met een van mijn klanten en werd woest. Tjonge, deze zijn zalig, zeg.’

Haar stem had het lichthese geluid verloren, en nu ze wat leek te ontspannen, bespeurde Malory een ietwat nasale klank.

‘Maar goed, Carly had het al maanden op me gemunt. Ik neem aan

dat de uitnodiging, die zij niet had gekregen, haar stikjaloers maakte. Staat ze ineens te beweren dat er twintig dollar weg is uit de kassa. Ik heb van mijn leven nog nooit iets gestolen. Bitch.’

Ze nam nog een, iets gretigere, slok champagne. ‘En het volgende moment: bam! Sta ik op straat. Maakt niet uit. Ik zoek wel een andere baan. Ik vond het toch vreselijk om daar te werken. Hemel.’

Het maakte wel degelijk uit, dacht Malory. Uit de schittering in de ogen van Zoe, waaruit evenveel angst als boosheid sprak, bleek dat het heel veel uitmaakte. ‘Je bent kapster.’

‘Ja. Haar- en huidconsulente als je duur wilt doen. Ik ben niet het type dat wordt uitgenodigd voor chique feestjes in chique huizen, dus het zal wel een vergissing zijn.’

Peinzend schudde Malory haar hoofd. ‘Ik denk niet dat iemand als Rowena zich vergist. Ooit.’

‘Ach, weet ik het. Ik was niet van plan om te gaan, tot ik bedacht dat ik er misschien van zou opvrolijken. Toen wilde mijn auto weer eens niet starten. Ik moest die van de oppas lenen.’

‘Heb je een baby?’ vroeg Dana.

‘Hij is geen baby meer. Simon is negen. Een geweldig joch. Die baan zou me anders worst zijn, maar ik heb een kind om voor te zorgen. En ik heb goddomme geen twintig dollar gestolen... of twintig cent, wat dat aangaat. Ik ben geen dief.’

Plotseling hield ze zich in, liep vuurrood aan. ‘Sorry. Neem me niet kwalijk. Het zal wel van dit spraakwater komen.’

‘Geeft niks.’ Dana wreef over haar arm. ‘Zal ik je eens wat gek vertellen? Mijn baan, en daarmee mijn salaris, is net tot op het bot uitgekleeft. Ik heb geen flauw idee wat ik moet doen. En Malory denkt dat ze op het punt staat eruit te vliegen op haar werk.’

‘Echt?’ Zoe keek van de een naar de ander. ‘Dat is wel heel bizar.’

‘En niemand die wij kennen is hier vanavond uitgenodigd.’ Met een oplettende blik richting de deuropening dempte Malory haar stem. ‘Het ziet er naar uit dat het bij ons blijft.’

‘Ik ben bibliothecaresse, jij kapster, zij runt een kunstgalerie. Wat hebben we gemeen?’

‘We zitten allemaal zonder werk.’ Malory fronste haar wenkbrauwen. ‘Of zo goed als. Dat alleen is al vreemd, als je nagaat dat er ongeveer vijfduizend mensen in de vallei wonen. Hoe groot is de kans dat drie vrouwen op dezelfde dag in hetzelfde plaatsje hun carrière op de klippen zien lopen? Komt bij dat we alle drie uit Pleasant Valley komen. We zijn alle drie vrouw, ongeveer even oud? Achtentwintig.’

‘Zevenentwintig,’ zei Dana.

‘Zesentwintig... zevenentwintig in december.’ Zoe huiverde. ‘Dit is echt té bizar.’ Ze sperde verschrikt haar ogen open toen ze naar haar halflege glas keek, dat ze vlug wegzette. ‘Jullie denken toch niet dat daar iets in zit wat er niet in hoort, hè?’

‘Het lijkt me stug dat we gedrogeerd worden en verkocht als witte slavinnen.’ Dana’s toon was droog, maar ook zij zette haar glas neer. ‘Er zijn immers mensen die weten dat we hier zijn? Mijn broer weet waar ik ben, en mijn collega’s.’

‘Mijn baas, zijn vrouw. Jouw ex-baas,’ zei Malory tegen Zoe. ‘Je oppas. Hoe dan ook, dit is Pennsylvania hoor, niet, weet ik veel, Zimbabwe.’

‘Ik stel voor dat we de mysterieuze Rowena opsnoeren om wat vragen beantwoord te krijgen. We blijven bij elkaar, goed?’ Dana knikte naar Malory, daarna naar Zoe.

Zoe slikte. ‘Lieve schat, ik ben jullie nieuwe beste vriendin.’ Om het te bezegelen pakte ze Dana’s hand, daarna die van Malory.

‘Wat fijn dat u er bent.’

Ze hadden nog steeds elkaars hand vast toen ze zich omdraaiden en naar de man keken die in de deuropening stond.

Hij glimlachte, stapte de kamer in. ‘Welkom op Warrior’s Peak.’